

Kényszerszünet

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 35. szám, 2019. augusztus 30.

„Zörgetnek az ajtaján, ez veri fel az álmából. Először azon döbben meg, hogy miért keresik éjjel. Aztán meg, hogy miért kopogva. Eszébe jut az áramszünet.

Kinéz a kémlelőn, és azt hiszi, még álmodik. Az arc a nyílás optikájának torzításában is ismerős. A fiú épp a telefonját nyomkodja, annak a fényében lehet úgy-ahogy kivenni a vonásait. Megcsillan egy bajusz is az orra alatt. Csak egyszer járt itt, még a rovat szerkesztővel, amikor késő éjjel hazakísérték, a karácsonyi buli után.

A szerkesztőségi bulin még biztos nem volt bajsza. Ott mutatta be a rovatvezető őket egymásnak. Ösztöndíjas, Iránból, és Adyt fordít perzsára. Először azt hitte, hogy a rovatvezető túl sokat ivott, vagy viccel. Később ketten ücsörögtek a sarokban, egyikük sem bírta a zajt, és nem kértek pálinkát sem. Emlékszik, kíváncsi volt, mennyire tud a srác magyarul. Kérdezett tőle valamit, de a zaj akkora volt, hogy a válaszból nem értett egy szót sem, csak a fiú szája mozgását látta. Megtehetette volna, hogy visszakérdez, de annyira azért nem érdekelte a dolog.”